

A close-up portrait of an elderly man with a shaved head, wearing glasses and a brown suit jacket. He is looking slightly to the left. The background is a blurred blue and white pattern.

Lương Sĩ Hằng

Của Cải và Nhân Sinh

Của Cải và Nhân Sinh

Washington DC, ngày 2 tháng 5 năm 1982

Thưa các bạn,

Hôm nay tôi xin thuyết giải về đề tài “Của cải và nhân sinh”. Muốn biết được cảnh hữu vi của cải hiện tại thì chúng ta phải tìm hiểu sơ khai thế giới, nguyên căn khởi điểm đã tạo ra của cải cho chúng sanh hiện tại. Trước hết, xây dựng cảnh thanh và cảnh trược của cả càn khôn vũ trụ đều là điện. Khối thanh được thanh lọc ở bên trên làm trời khối nhẹ, làm đất càng ngày càng cô đọng, chuyển biến theo định luật hóa hóa sanh sanh, tụt tan vô thường. Đó, nhân loại giáng sanh tại thế, tại mảnh đất phù sanh này, mỗi người chỉ tiến tới trong chu trình học hỏi của qui luật tụt tan, nay có

mai không, sự mê chấp để thực hiện trở về với chơn tâm sẵn có. Mỗi mỗi giáng sanh xuống thế gian, học nhân, chịu đựng, từ Thượng Đế mà rút xuống thế gian để học, để làm cát sạn, cây cỏ tiến hóa tuần tự, trong định luật sanh khắc của ngũ hành, rồi trở về hư không đại định!

Mỗi mỗi đang ở trong chu trình học hỏi, cho nên ngày nay thế gian, người, Nhơn loại càng ngày càng đông, học càng ngày càng cảm thấy khó khăn và càng được thức tâm, để biến chế ra đạo này đạo kia đạo nọ. Hỏi cái đạo nó có chủ trương không? Luôn luôn có chủ trương của bên trên. Vì trong tức có tiến, trong tiến có giải, sự thanh nhẹ ở bên trên luôn luôn hỗ trợ cho phần tiến hóa sẵn có của Nhơn sanh! Nhơn sanh từ của cải rờ mó được, tiến tới cái của cải vô vi đời đời bất diệt ở bên trên. Và trong cái thức tâm đó, học để tiến, học để tiến vô cùng! Cho nên ngày

nay ở thế gian rất nhiều đạo giáo, tự động gom tụ và phát triển. Lý nào cũng hay nhưng mà đòi hỏi sự thực hành để chứng nghiệm thực tế của chính mình là điều quan trọng. Cho nên chúng ta dòm con thú, nó cũng biết yêu thương, nó cũng biết xây dựng cơ đồ để nó đùm bọc sự ham muốn mê chấp của chính nó. Con người cũng vậy, tại thế cũng vậy, đều là tìm một lối thoát cho chính mình.

Muốn có sự sống trong lẽ sống chứ không muốn có ai đá động và phá hoại những cái gì sẵn có của chúng ta. Nhưng mà định luật luôn luôn không cho phép chúng ta trì trệ. Chúng ta thấy ngoài sự ham muốn khoa học xây dựng của loài người lại có định luật của thiên cơ, bão bùng nguy hiểm bất ngờ, động đất đủ thứ, chiến tranh đủ thứ, chúng ta đều sống trong cảnh không ngờ, sự tái hợp tụ tan cũng không ngờ, cảnh duyên nghiệp vợ chồng cũng không ngờ, con

cái cũng không ngờ, rồi cũng không ngờ chúng ta phải bỏ ra đi! Thì mỗi mỗi chúng ta thấy rõ ràng, là không phải chúng ta nắm quyền nhưng mà quyền ấy là do ai? Cho nên như sanh tìm ra cái giếng mỗi hóa hóa sanh vô tận, sanh trụ hoại diệt rõ ràng, chúng ta thấy và xác nhận rằng không tránh khỏi cái cảnh chết chóc đau khổ mới tiến tới, đi cái chỗ tiến hóa thanh nhẹ đi lên trên. Sự tranh đấu của mặt đất là xây dựng cho ở đâu? Xây dựng cho cái bầu trời thanh nhẹ, càng ngày càng sáng suốt, càng tiến hóa, càng thông minh. Nói về phần trí tuệ, hòa hợp với phần thanh nhẹ bên trên là càng khai triển dễ dàng và mở tâm thức tha thứ và xây dựng.

Cho nên những tôn giáo luôn luôn khen tặng những phần sáng suốt như Đức Phật, Jésus Christ, tất cả những vị tổ cũng là nằm trong sự sáng suốt và giải thoát thành đạo. Tất cả mọi người đều khen tặng

những hành vi đó nhưng mà quên dòm lại sơ khai. Từ trong trước mỗi người phải học trước mới tiến tới thanh! Và trong trước, trong dự tính đó nó có cái ác ý, ác ý nó thành ra cái bản chất eo hẹp. Mà mỗi người ôm lấy bản chất eo hẹp không lối thoát, rồi đâm ra nghi nan việc ngoài, thích cái này, chê cái kia, động loạn mãi mãi làm cho mình bơ vơ, rồi xưng danh là tu, xưng danh là lãnh đạo tinh thần, dìu dắt người này người kia mà không chịu tự thức, không chịu sửa mình, đâm ra học cái lẽ lối chê bai. Làm gia chủ, cha mẹ cũng là lãnh đạo tinh thần đối với gia cang nhưng mà không biết tìm lối thoát cho chính mình, lại đâm ta chê khen đủ thứ, rốt cuộc ôm cái bệnh nan y, không ăn được, không ngủ được, cũng không biết bệnh do đâu mà có! Cho nên luôn luôn tôi nói là bệnh do tánh sanh. Cho nên cái tánh chúng ta không biết xây dựng, không biết quản lý, không biết điều nghiên cho nó tiến hóa tới sáng suốt

thì chúng ta tự gặt hái trong cái lẽ lối eo hẹp mà
thôi. Nhiều người chán đời, bị khinh bỉ, thấy mình
không xứng đáng sống với quần chúng và mình
thua lỗ, mình không đẹp hơn người khác, mình xấu
hơn người khác, chắc mình sẽ bị thoái bộ, bỏ rơi.
Cho nên mình càng ngày càng sống càng cô đơn, là
tại sao? Tại mình thiếu cái thức hòa đồng. Vậy chứ
chúng ta mỗi người có đẹp, có xấu đi nữa, thì cái
người đó cũng sống trong thức, tấn thối do người
quyết định. Mà nếu chúng ta biết quyết định được sự
tấn thối và sự sáng suốt đó sẽ qui về với chúng ta, thì
chúng ta sống trong sự công bằng, tương đồng với
mọi nơi mọi giới. Tôi chấp nhận, tôi chấp nhận cái
dung điểm đang sống hiện tại để tôi học hỏi và tôi
tiến hóa, thì luôn luôn càng ngày tôi càng khai triển
và tôi hòa đồng và tôi nói rộng, cái tâm thức tôi càng
ngày càng thanh nhẹ, tôi thấy của cải của trời đất vô
cùng không bao giờ thiếu thốn! Chính tôi tạo ra sự

thiếu thốn cho tôi mà thôi.

Còn phần nhân sinh, nếu tôi sáng suốt và tôi chịu lột trần tất cả những bản chất xấu xa của tôi thì tôi trở nên gì? Trở nên thanh nhẹ và sáng suốt cõi mở. Nhiều người ở trong eo hẹp, đâm ra tức tối, việc gì cũng hỏi, việc gì cũng muốn ăn thua, việc gì cũng muốn kích động. Nhưng mà không chấp nhận sự kích động của ngoại cảnh đối với mình! Mình khởi điểm xấu phải gạt hái xấu thì phải chấp nhận, biết cái xấu, giá trị của xấu, khởi điểm của xấu, xuất phát của sự xấu do mình tạo ra mà không biết. Cho nên chúng ta phải trở về với cái khởi điểm của chúng ta, mới sửa được cái tâm linh tiến hóa. Nếu không chấp nhận và không chịu sửa, không bao giờ có sự tiến hóa nhưng mà củng cố sự eo hẹp. Rồi phạm vi tiến triển của tâm linh nó đâu có phải là bao nhiêu đó. Một ngày nào đó, ở trong định luật sanh trụ hoại diệt

nó chỉ phải đi tới mà thôi! Cho nên định luật nó cho chúng ta thấy phải già, phải bệnh, phải chết. Nếu mà tâm thức chúng ta không nói rộng làm sao ta phát triển? Chúng ta ôm của cải, nói của của tôi, tôi làm ra khổ cực, tại sao ngày nay nó mất đi, tôi đau khổ vô cùng nhưng mà không biết đó là định luật. Định luật có tụ có tan, có đến là phải có đi, nó mới tạo ra cái luật quân bình và cái bánh xe tiến hóa của càn khôn vũ trụ mới tiến được!

Cho nên chúng ta biết được cái bánh xe tiến hóa đang dẫn tiến tâm linh của chúng ta và chúng ta tiến tới tuần tự thì chúng ta có cái gì mất? Có cái gì đau khổ? Có cái gì buồn tủi, có cái gì kêu là trì trệ. Tại chúng ta không chịu đi, chúng ta chịu đứng đó, rồi chúng ta có đi được không? Chúng ta phải chịu roi đánh chúng ta , chúng ta mới đi. Cho nên nó mới xây ra cái tình cảnh trong gia cang bất ổn, tâm linh

bất ổn, đó là các bạn đã nhận cái roi đấm đá, các bạn mới chịu tiến, chịu tu. Nhiều người đã tu, rồi tự khép mình quá, thành ra bây giờ thiếu thốn, đâm ra thèm thường cũng có nữa. Thèm việc này, thèm việc kia, thèm việc nọ đủ thứ! Bởi vì phát triển nó ra thì nó phải đi tới hòa đồng. Mà khi nó hòa đồng thì cảm thấy mình thèm thường, thiếu thốn! Ưc cái này, ực cái kia, tới miếng ăn đi nữa cũng ực, thấy cảnh xấu xa trì trệ chậm tiến vì thiếu hòa đồng!

Cho nên những bạn tu, thấy mình càng ngày càng tu càng eo hẹp, càng nhỏ mọn thì mình được đi vô trong và để khai triển cho nó lớn rộng, thì nó không bị cái cảnh kêu bằng là mê chấp thèm muốn nữa. Chúng ta chấp nhận đi vô, bây giờ nó đi vô trong sự eo hẹp tôi cũng phải chun vô trong sự tối tăm này để tôi tìm giá trị của tối tăm này. Nhưng mà tôi thấy rõ nhờ cái sự tối tăm này tôi mới tiến tới sự sáng suốt

ngày hôm nay. Nhờ sự bất mãn này tôi mới thực hiện hòa đồng cao quý. Thì trong cái thực hiện đó là gì? Nó mới đổi cái tướng của chính tôi, tôi thấy rõ là tôi tự đổi cái tướng của tôi, tôi không còn eo hẹp nữa, tôi không còn sự giận hờn bất chánh mà khi giận hờn đó tôi còn chối cái giận hờn của tôi nữa kia! Tôi làm người mẹ hiền, tôi làm người cha hiền, một nghiêm phụ đối với gia đình. Mà nhiều khi tôi giận lấy con tôi, giận lấy chồng tôi, giận lấy anh em tôi, giận lấy đủ thứ, rồi tôi oán ghét cả xã hội. Rồi dòm lại mình đây, ai thương ai ghét, tủi thân, rồi mới thức tâm, té ra tôi không phải trong phạm vi này, vì tôi đã bước vào trong cái chỗ tăm tối này để đi tìm ánh sáng. Từ đây tôi biết rồi, tôi đã biết sự tăm tối là hỗ trợ cho tôi tiến hóa, để tìm tới cái ánh sáng vô cùng, cho nên tôi cho đó là cơ hội, cho đó là bài học xứng đáng hơn là tôi thâm thập bất cứ những gì ở trong trường. Tôi học trong trường học mà tôi không sửa

tánh được, ngày nay hoàn cảnh cho phép tôi được có cơ hội sửa tánh và hiểu tôi: Cửa cái là gì, nhơn sanh là gì? Tiến hóa vô cùng là gì? Cho nên tôi thấy vinh hạnh vô cùng, tôi đã học từ giai đoạn một, từ điềm một, từ giây phút đều xây dựng cho tôi tiến hóa. Tôi vui lắm, tôi vui với cả càn khôn vũ trụ, tôi thấy con chim hót trên cành cây nó còn ca tụng sự sáng suốt của nó, nó ôm cái âm thanh để sống, để tiến hóa. Nó ôm cái âm thanh để kêu gọi tất cả những sự còn mê chấp, để giải tỏa tâm thức, nó vui với cả càn khôn vũ trụ. Hỏi tôi là một con người tại sao tôi lại buồn với tất cả mọi người? Vì tôi thiếu dũng, tôi thiếu sự hòa đồng. Nếu mà tôi có dũng, tôi có hòa đồng thì chắc chắn tôi cũng có nhiều người đang ngắm ng- hía tôi cũng như tôi đang xem con chim ca tụng cả càn khôn vũ trụ, vui tươi! Âm thanh của nó là xây dựng cho tâm thức của nó! Tôi cũng có âm thanh tại sao tôi không biết xây dựng cho tâm thức của

tôi ! Tôi lại sống trong sự eo hẹp, trong sự bê trễ, trong sự trì trệ, trong sự chấp mê, trong sự oán trách người này người kia mà không biết trách mình. Đau khổ vô cùng! Cho nên tôi phải dẹp bỏ, tôi thấy âm thanh đang giáo dục tôi, chính âm thanh đó phải hòa hợp với càn khôn vũ trụ tôi mới có âm thanh, tôi có hành động, mà hành động này cũng là hành động của Thượng Đế đã ân ban cho tôi để trở về với tâm thức sáng lạng, đi tới sự quân bình, giải tỏa sự động loạn chính tôi. Cho nên mỗi người đã qua những cái truông học hỏi, từ nhiều kiếp, không phải là mới một kiếp học này, mới một kiếp tu này, đã nguyện tu và muốn tu và đã tu nhưng mà vẫn ôm trong cái chỗ eo hẹp, cho nên mượn những gương lành của những vị đã thành công, đã thành đạo. Hỏi chứ những vị đó còn tại thế không? Thì vẫn còn! Nếu chúng ta thanh tịnh, tương đồng với người thì chúng ta sẽ sống với người bất cứ lúc nào. Vì trình độ nó phải tương đồng

khai triển thì cái thức hòa đồng nó chung là một mà thôi. Cho nên có câu: Vạn giáo qui nguyên! Rất cuộc tuổi tác của chúng ta trong lúc mười tuổi, hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, sáu mươi tuổi, những vị đó muốn gì? Sáu bảy mươi tuổi rồi muốn gì? Trong lúc thao thức không ngủ được muốn gì? Muốn hòa đồng, muốn như loại xít gần với nhau, muốn vạn linh sống trong một cộng đồng sáng suốt tươi đẹp, muốn cống hiến cái thức hòa đồng của mình để cho mọi người biết thương yêu. Muốn con cháu phải gần với nhau, tha thứ, những tình cảnh chúng ta xét rồi, không có thể nghịch mãi nhưng mà phải trở về. Sau cái nghịch là phải đi tới cái thuận, sau cái thuận là phải đi tới cái minh. Cho nên những người cao niên mới thấy rõ ràng: Bài học chúng ta học không ít, mà học không ít rồi các bạn mới làm gì trong tâm? Muốn đem ra cống hiến nhưng mà sức khỏe không có!

Sức khỏe không có thì tâm linh của chúng ta cũng vẫn trì trệ. Biết tuổi tác rất lớn, học hỏi rất nhiều. Những câu thức tâm mình lĩnh hội được nhưng mà phát triển không được là vì sức khỏe không có. Cho nên tìm ra một môn phái, tìm ra một đường lối để lập lại trật tự cho chính mình là trong sự thiên giác. Tìm một lẽ lối mà mình tự xây dựng công phu đóng góp cho mình và trở lại trật tự cho chính mình, như các bạn đã và đang tu trong cái phương thiên này, là lập lại trật tự cho chính mình chứ không phải giúp một ai đâu. Mà các bạn xây dựng tới ngày nay các bạn chưa thấy tâm linh của các bạn thì sự lầm đường lạc lối trước kia của các bạn biết là bao nhiêu. Càng thấy ta trì trệ, càng thấy ta tăm tối, thì càng thấy sự sai lầm của chính mình, từ nhiều kiếp chứ không phải kiếp này. Cho nên chúng ta phải bình tâm bình thân để tìm hiểu sự sai lầm của chính mình và xây dựng và lập lại trật tự. Có một lẽ lối, một người đã

đi trước và thành đạt được vậy chúng ta nên trì chí để học hỏi. Học thì phải thử, học là phải bị thi, thi là phải bị khảo, nhưng mà trong lúc khảo đó chúng ta phải chấp nhận, đây là bài học tốt đẹp, đây là cơ hội cho tôi tiến hóa, đây là cơ hội cho tôi mở tâm trí, tôi phải học, trong một đường lối, trong một lẽ lối của nhơn sinh, rõ rệt và cao đẹp, lúc nào cũng có lối thoát thì nhơn quyền của Thượng Đế đã ân ban cho tôi là phần hồn, chứ không phải là tay chân, không phải là hành động của bên ngoài. Vì sự thức tâm bên trong mới thấy rằng sự nhẹ và hạnh phúc. Cho nên mỗi mỗi chúng ta thích cái cảnh thiên nhiên, thích cái cảnh tươi đẹp, thích những sự hồn nhiên ban thức trong thân tâm của mọi người. Cho nên chúng ta càng ngày càng thấy rõ hơn, càng quý ta hơn, quý cái cảnh huyền vi. Cho nên chúng ta tu về cái pháp môn Pháp Lý Vô Vi. Pháp Lý là phân tách cho nó đầy đủ rõ rệt mọi sự việc. Vô Vi là trong cái không không

mà có tất cả. Huyền Bí là trong mắt phàm không thấy nhưng tâm thức chúng ta càng ngày càng thấy dồi dào và sáng suốt, càng gần được những vị ta kính mến hơn! Phật Pháp là trở về cái nguyên lai của càn khôn vũ trụ, thanh tịnh và tiến hóa mãi mãi tới vô cùng. Đó là cái đường lối vạch ra từ giai đoạn một. Cho nên những người mới tu hay nói, hay hỏi! Hỏi là luyện cho nó hiểu và cái thức cho nó mở!

Cho nên chúng ta người tu nên chấp nhận cho những người mới tu, muốn hỏi, bằng lục học nơi người. Vì những câu hỏi đó là những câu quý giá, để xây dựng cái tâm chúng ta, coi có thanh tịnh không? Người thanh tịnh, bầu trời thế giới thanh tịnh. Như sanh đứng đó la làng, bầu trời thế giới không có chấp và không có phạt! Chúng ta thấy rõ như vậy. Vì tâm thức chúng ta muốn trở về với sự thanh nhẹ của bên trên không? Muốn trở về với sự thanh nhẹ của bên

trên chúng ta phải chấp nhận, phải bình tĩnh nghe sự thuyết trình của người mới tu và hỏi han của người mới bước vào cửa thiền, bao giờ cũng có sự thắc mắc. Người ta ôm một gánh động loạn tới cho chúng ta, điều thứ nhất chúng ta có cơ hội giải thích cho họ, bỏ cái gánh nặng đó, và chúng ta thấy rõ có một cơ hội thử sự thanh tịnh của chính mình! Chúng ta đang dự thi ở trường đời, nếu không có trường đời làm sao chúng ta biết được chúng ta thanh tịnh. Cho nên chúng ta phải chịu học, chịu học và học hỏi vô cùng và học hoài và được học hoài thì chúng ta không có nên chận đứng bất cứ những cái gì xây đến, xây dựng cho tâm linh, thì chúng ta mới thật sự là người tu!

Nếu chúng ta tu và chúng ta căng thẳng quá nhiều thì cái mức tiến của tâm linh trong giây phút thiêng liêng cứu độ đời của chúng ta nó sẽ mất cái cơ

hội. Cho nên chúng ta cần phải học, chúng ta đừng cho là chúng ta cao niên không học nhưng mà cao niên chừng nào thích học nhiều chừng nấy. Các bạn học nhiều tại thế gian thì các bạn càng muốn học nhiều, thấy sự ngu dốt của chính mình. Càng tu thì các bạn thấy được sự trì trệ, lười biếng của chính bạn, càng siêng năng tu hơn mới thật sự là con đường phát triển tới vô cùng. Và con đường đó đem lại đại đồng tâm thức cho cả càn khôn vũ trụ ở tương lai. Đó là siêu văn minh của Thượng Đế sẽ an bài. Cho nên ngày hôm nay chúng ta diện đối diện để làm gì đây? Mà mỗi người mang những cái gì đến đây, mang cái tâm thức hồn nhiên. Mà tâm thức hồn nhiên đó ai đã cho? Sự huyền vi của trời đất đã ban cho chúng ta có một thể xác, có ăn có học. Các bạn có ăn, các bạn có thấu thập tất cả những gì thiên nhiên tạo hóa đã cấu tạo ra cho thế gian này, cơm nước, món ăn, thích thú, cô đọng trong bao tử các

bạn, trong cái tiểu vũ trụ này, cái tiểu thiên địa của các bạn. Bây giờ các bạn mới thấy, có sự thúc đẩy đến đây và đi đây đi đó để làm lung trong kích động và phản động để hiểu mình.

Thì các bạn mới thấy rõ, ta làm thế nào, ta đến đây để làm gì? Chung qui chúng ta chỉ học hỏi. Những cái gì quý trong tâm chúng ta, quý trong thể xác chúng ta, có sự tinh vi cộng đồng của cả càn khôn vũ trụ mà chúng ta chưa hiểu. Vậy cho chúng ta là một người học giả, cho chúng ta là một người trí thức nhưng mà không hiểu cái gì sẵn có của chính mình thì đâm ra động loạn và chỉ thường thức trong một khía cạnh nào mà thôi, quên toàn diện sẵn có của chính ta. Thì sự phát triển đó không có thể nào phát triển sáng suốt được! Còn nếu muốn đạt tới sự phát triển sáng suốt, chúng ta phải dồn ta nhiều hơn, tuổi tác không cho phép nữa, phải học nhiều hơn, phải cố gắng trở

về học chữ nhân thanh nhẹ để hưởng cái sự hòa đồng tươi đẹp sáng lạng trong tâm thức của chúng ta, xây dựng đi tới vô biên. Tâm ta sẽ được định, hồn ta sẽ được sáng, tin tưởng nơi khả năng sẵn có của chính mình để khai triển tới vô cùng và để hiểu vạn linh hợp nhứt chi nhơn, có mọi trạng thái mới có chúng ta. Và chúng ta gạt hái được phần thanh điện, chúng ta mới hòa tan với mọi trạng thái để định. Cho nên chúng ta tu trong cái môn thiền định, và trong cái môn thiền định này, lập lại trật tự để ngừa bệnh cho bản thân rồi từ đó chúng ta tiến tới tâm linh, rồi từ tâm linh đó mới học hỏi tới điện giới, rồi từ điện giới đó mới hòa tan với các giới! Thì lúc nào chúng ta cũng tịnh chứ không phải ngồi một đống đó mới là tịnh. Nhưng mà giai đoạn đầu chúng ta phải bắt buộc vì chúng ta đã đi quá trớn, cho nên chúng ta mượn cái pháp để thiền, như các bạn hiền tại soi hồn, pháp luân, thiền định, đó là lập lại trật tự mà thôi!

Bất cứ tôn giáo nào, vạn giáo qui nguyên chỉ có một giáo mà thôi. Đi tới không không gian, không thời gian chỉ có một mà thôi. Tôi đã thường nhắc thường nói cho các bạn nghe. Nói đi nói lại tôi chỉ thấy nói có bao nhiêu đó thôi! Nhưng mà để cho mọi người thấy một của cải vô tận sẵn có của chính ta, tự rờ mó và trong kiến thức, và lưu trữ đời đời bất diệt trong tâm thức của chúng ta của cải vô cùng, đang thu hẹp trong nhân sinh, phạm vi của tiểu thiên địa này. Và từ tiểu thiên địa này khai triển hòa đồng với cả càn khôn vũ trụ, quân bình tiến hóa nhẹ nhàng! Nếu các bạn thức được điểm này thì các bạn sung sướng vô cùng! Các bạn dòm xem các bạn, từ đầu chí chân, có chỗ nào khác hơn càn khôn vũ trụ không? Có đầu có đuôi, có lãnh đạo, có xây dựng, có tiến hóa. Mỗi người trong cả càn khôn vũ trụ này muốn rõ nguyên năng nguồn cội của chính mình thì mới lập lại cái cảnh hòa bình xây dựng thương yêu trên mảnh đất

phù sanh này được. Nếu chúng ta hướng ngoại để chúng ta tìm một cái tôn giáo cao siêu hơn, tìm một vị sư giỏi hơn để cứu độ cho chúng ta tiến hóa thì chúng ta sẽ mất vị sư đó và mất luôn cả ta! Bằng chứng cho mọi người thấy từ xưa nay mọi người đi tìm Chúa, tìm Phật nhưng mà rốt cuộc những người tìm Chúa tìm Phật đã đi đến đâu? Toàn là đi tới chỗ tiêu diệt lấy họ mà thôi, không có cứu cánh! Mà họ trở về với họ, để thấy họ là phần hồn, chủ của tiểu thiên địa này, là Chúa của tiểu thiên địa này, là Phật của tiểu thiên địa này, là ma quỷ trong tiểu thiên địa này, sự thức tâm nó lại mau hơn! Trở về với ta, tìm ra ta thì tìm tất cả, sẽ có tất cả. Nhưng mà không biết tìm chính mình mà đi ngoại cảnh thì động loạn làm sao tiến hóa nổi. Cho nên những vị cao niên đến giờ phút này, lớn tuổi rồi, bảy tám chục tuổi rồi, quý vị đã thấy rồi, nói đi nói lại quý vị cũng nói sự kích động và phản động của ngoại cảnh mà thôi, nhưng

mà bên trong tâm thức của quý vị, quý vị chưa thấy. Càng ngày càng suy yếu rồi, chưa thấy bản năng sẵn có của chính mình, chưa biết ta ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu, rồi phủ nhận nói tôi không có hồn, tôi không có vía, chỉ mấy chữ không mà thôi! Nhưng mà quên Đức Phật nói rằng: Sắc tức thị không, không tức thị sắc! Trong cái có nó có cái không, mà trong không nó có cái có. Vậy bạn tìm ra cái có của bạn ở đâu? Vì sao mà không thấy? Vì thiếu định tâm, không chịu tu sửa cho chính mình! Vì dùng lý thuyết bên ngoài để an định trong cảnh tạm thời, thì định luật nó đâu có làm cái đó. Định luật Sanh Lão Bệnh Tử là các bạn phải qua, phải vượt qua, phải đi tới, bánh xe tiến hóa nó đâu có ngừng, tâm thức chúng ta ngừng và củng cố một cái vị trí ngu muội đấu tranh, chê bai thiên hạ nhưng mà không biết chê bai mình! Nghèo nàn vô cùng! Giờ phút lâm chung ai cứu độ bạn, ai giúp bạn, ai sẽ xây dựng cho bạn? Và ai là người trách nhiệm

trong giờ phút lâm chung? Cho nên chúng ta có một cơ hội để lĩnh hội, để tìm tia sáng, và tia sáng đã đến với chúng ta rồi, tại sao chúng ta không hướng thẳng cái tia sáng đó, hướng thẳng cái tia sáng đó là để chúng ta đi, để chúng ta tiến hóa và chúng ta sẽ học hỏi vô cùng. Thì sự công hiến của các bạn đâu có vắng, đâu có vắng trong tâm thức của những người khao khát. Nếu các bạn chịu làm chịu học, các bạn mới thật sự công hiến vào trong tâm thức của những người khao khát, vì người đời xem người để thức tâm. Người này xem người kia, người kia xem người nọ cũng như là đọc sách, là đọc kinh vô tự. Chúng ta quen một người bạn đời, chúng ta đọc cả một tủ sách, chúng ta xem một cảnh, chúng ta đọc cả một tủ sách thiên nhiên. Mà tâm không định thì không biến nổi và không thẳng hoa nổi cái sự cao độ sáng suốt vô cùng mà chúng ta có thể nương tựa điểm đó và tự đạt tới sự sáng suốt. Cho nên chúng ta phải biết, phải

bình tâm lại, trở về với sự sẵn có của chúng ta, trở về với cảnh huyền vi của trời đất ân ban cho chúng ta. Cho nên ngoại cảnh đã thức tâm chúng ta rất nhiều, như tôi đã thường nói các bạn mang một cái áo của khẩu hiệu đoàn kết mà tâm không đoàn kết, giữa nhân loại với nhân loại mà phân cách chia rẽ rồi đâm ra chém giết lẫn nhau, đê hèn vô cùng! Không có sự sáng suốt, bày đủ thứ nhưng mà không dẫn tiến, làm trong sự sai lầm mà vẫn cứ tiến tới sự lầm và không chịu thức tâm, cầu mong những sự sáng suốt cứu độ. Vậy chúng ta có thể lập lại trật tự cho chúng ta sáng suốt, hỏi chứ chúng ta có thể trở về khôi phục lại một cơ đồ sáng suốt, có một tổ quốc thương yêu, xây dựng bởi cộng đồng sáng suốt. Một điểm tựa vô cùng chiếu diệu trong nhân loại quần chúng tại sao chúng ta không làm? Cho nên chúng ta phải trở về, tự tu tự tiến ăn năn hối cải, mới thật sự là người tu. Phần tuổi của chúng ta càng ngày càng lớn, kinh

nghiệm đó vô cùng quý báu để đóng góp cho hậu sinh. Chúng ta phải chọn một con đường để luyện cho chúng ta có mạnh khỏe, có trật tự, để chúng ta có thời gian để đóng góp và minh giải mọi sự việc để cho mọi người thức tâm và đóng góp cho cộng đồng nhân sinh, một kho vô tận, một của cải vô giá của Thượng Đế đã ân ban. Cho nên chúng ta phải trở về với niềm tin thực chất của chính mình. Hành để tiến, làm để có, chứ không ai cho chúng ta được. Đức Phật thành công là của Đức Phật, bây giờ chúng ta noi gương Ngài, chúng ta phải hành như Ngài, chúng ta mới đạt được sự thành công. Chư tiên cũng vậy, Chúa cũng mong chúng ta tiến, dũng tiến, chấp nhận, thương yêu và tha thứ, đó là chánh!

Chữ thương yêu và tha thứ của Thượng Đế đã ân

ban, của Chúa đã ân ban là kêu chúng ta phải bài
nhẫn, xóa bỏ hận thù, thương yêu xây dựng là lối
thoát vô cùng cho mọi người. Có tôn giáo nào
khuyên người ta đi ăn cướp đâu? Có tôn giáo nào
khuyên người ta đi chia rẽ không! Nhưng mà chúng
ta là người đã tu, đã vô đoàn ngũ để tu mà chúng ta
lại kêu những sự chia rẽ, rồi phân tâm làm cho thiếu
cái thức sanh tồn, sức sanh tồn hòa hợp với cả càn
khôn vũ trụ chúng ta lại mất đi! Hỏi ai mất trước?
Chính người đề xướng đã mất trước! Tự diệt họ mà
không hay! Cho nên tôi đã phân rõ ràng, Thượng Đế
là do khối óc xác nhận, Phật cũng do khối óc xác
nhận, ma quỷ cũng là khối óc xác nhận, mà như
gian đã chán ma quỷ rồi, không lý do gì trở lại với
ma quỷ nữa. Thức hồi sinh vô cùng của đức Phật đã
chứng minh cho mọi người thấy rằng: Phải cứu cả
hai, cứu ta trước đi, nhiên hậu độ chúng sanh, phải
cứu cả hai! Chúa cũng vậy: Nhứt bất sát sanh, không

có chủ trương giết chóc và không có tôn giáo nào nói sự giết chóc đẫm máu. Nếu đẫm máu và giết chóc không ai vô mà tu, không ai chịu đi tiến tới mà học. Đó là nhưn quyền của tâm linh, nhưn quyền của phần hồn, hòa hợp với Thương đế. Cho nên chúng ta thấy rõ bên trên ân ban cho chúng ta, cái gì cũng vô cùng, của cái vô cùng, tâm thức vô cùng, mà nếu chúng ta không chịu tha thứ, chúng ta không mượn nghịch cảnh mà giải tỏa sự tăm tối của chính chúng ta, thì chúng ta phải bị luôn luôn cô đọng và khổ tâm mà thôi. Nhiều vị hiện tại, ăn không ngon ngủ không yên, than trời trách đất, nhưng mà không biết nhiệm vụ của chính mình, nhiệm vụ của loài người là thể thiên hành đạo đó các bạn! Cho nên các bạn có một tổ ấm ,cho các bạn biết thực hiện thương yêu trong gia đình, mà đi tới nửa chừng không chịu đi tới nữa mà thôi. Rồi đâm ra chia rẽ lẫn nhau. Trong một khối mấy người trong gia đình cũng có sự chia rẽ,

là vì không chịu hành, không chịu đi và không chịu học thẳng trong những cái bài thi, không chịu trả bài ngay trong hoàn cảnh, ngộ nhận lẫn nhau mà thôi. Chứ kỳ thật công khai bàn bạc thì mỗi người đều có một mức tiến sẵn có. Cha có mức tiến của cha, con có mức tiến của con, vợ có mức tiến của vợ, mà chồng có mức tiến của chồng. Côn trùng vạn vật đều có mức tiến trong chu trình tiến hóa, tùy theo trình độ nhơn duyên phát triển của nó mà thôi!

Khi chúng ta hiểu được cái bánh xe tiến hóa không bao giờ ngừng và cái tâm chúng ta phải cần thanh tịnh mới ứng phó được, mới học hỏi được, thì chúng ta phải trở về với điểm thanh tịnh! Chúng ta không nên khen tặng những sự thành công của bất cứ một ai, chúng ta nên trở về với sự sẵn có sáng suốt để ổn định ta và chúng ta nên chấp nhận ta là học viên cả càn khôn vũ trụ và là một con nợ cả càn khôn vũ trụ.

Chúng ta đã mượn rất nhiều vật chất để xây dựng tâm linh. Mà ngày nay càng ngày càng trì trệ, càng chậm tiến. Chúng ta nên gạt bỏ nó đi, nên xa lánh nó đi, để trở về với căn bản tâm thức của chúng ta. Chúng ta nhìn nó bằng một cách quán thông nguyên lai bản tánh của nó thì chúng ta mới thấy nguyên lai bản tánh của chính mình! Một hạt cát cũng biết tiến hóa, một khúc cây cũng biết tiên hóa từ cảnh này tới cảnh kia, từ cái bàn đi tới một vật ngộ nghĩnh treo trước mắt chúng ta cũng là một khúc cây mà cái đó biểu hiện những sự thông minh của loài người và biểu hiện sự chịu đựng của vật chất trong chu trình tiến hóa. Cho nên mỗi mỗi đều tiến hóa, mỗi mỗi đã và đang tu. Nhưng mà loài người lại có cơ hội, có sự sáng suốt thông minh hơn, để tìm hiểu một lẽ lối giải thoát cho chung, đem ra cống hiến cho nhân loại.

Cho nên chúng ta mới thấy rõ, bất cứ tôn giáo nào

cũng hay, bất khả bất tín, bất khả tận tín. Chúng ta nghiên cứu đi, cái gì của dương gian, của Thượng Đế đã ân ban chúng ta nghiên cứu đi, mà chúng ta không nên tận tín, mà chúng ta nên nghiên cứu để thức tâm, trở về xây dựng cho chính mình, tùy theo khả năng, tùy theo trình độ sẵn có của chúng ta, ta mới tin được! Đó, thì không có tôn giáo nào xấu, mà không có con người nào tệ, những hành động này cũng là thức tâm tôi. Những hành động ác trước kia, tôi cảm thấy rằng không xứng đáng trong hành trình tiến hóa theo cuộc hành hương của tôi hiện tại thì tôi không học.

Nhưng mà không có nó làm sao tôi hiểu được, phải có nó, để tôi mới có cơ hội học hỏi, rồi những cái hành động siêu diệu kỳ công đã tạo nên cái sự thanh tịnh sẵn có cho mọi người, cái đó cũng đều đáng học. Nhưng mà tôi học tôi phải hành, tôi mới có. Nếu tôi

nói tôi thích học nhưng mà tôi không hành, tới đó tôi nói tôi làm không nổi, chỉ có ông đó mới làm được chứ tôi làm không được. Cho nên biết bao nhiêu người mến Đức Thích Ca, yêu thương Đức Thích Ca, quý trọng Đức Thích Ca, nhưng mà quý trọng cái gì? Quý trọng dũng chí của Ngài đã thành đạt, vậy chúng ta có dũng chí không? Chúng ta quý trọng Ngài và chúng ta không sử dụng dũng chí của ta thì Ngài cũng chịu, Ngài không có cách nào để giúp đỡ chúng ta được. mấy ngàn năm Ngài đã thành đạo, mấy ai đã được gặp Ngài, ca tụng Ngài rất nhiều, làm những cảnh đẹp cho Ngài rất nhiều, nhưng mà những cảnh đẹp đó Ngài đã không cần thiết và Ngài từ bỏ ra đi. Trong cái cung vàng của Ngài, Ngài còn rời khỏi để Ngài ra đi, tại sao chúng ta tái tạo để làm gì? Tại sao ta không nhìn hành động của Ngài và thức tâm để trở lại trong cái thức du dương tu luyện của Ngài, hòa đồng với các giới, cứu độ chúng sanh, chiếu

diệu trong tâm hồn của mọi người để mọi người thức tâm và hành động như Ngài. Chẳng có ai chịu học nhưng mà lấy sự thông minh lợi dụng đáng trợn lành, tưởng kêu Ngài là Ngài phải đến với chúng ta, than khóc với Ngài, Ngài phải phục vụ chúng ta. Cái đó là chúng ta đi ngược chiều, không phải đúng đường lối trung thực. Cho nên chùa chiền thờ Phật, xây dựng một cảnh để cho mọi người thức tâm. Cái đó là xây dựng cái dũng chí chóe con người ra phải chịu đựng học hỏi và tu tiến thành đạo như Ngài, chứ không đặt vấn đề mê tín Ngài, cúng Ngài, lạy Ngài để Ngài độ, không có chuyện đó. Ngài đã hành động ngay trong tâm thức chúng ta, chúng ta đã đọc lịch sử của ngài, Ngài có hành Ngài mới đạt. Vậy trong giờ phút thiêng liêng này chúng ta mới cảm động, hay là chúng ta tiếp tục lợi dụng Ngài? Chúng ta là người có tội tăm tối và còn tạo thêm sự tăm tối cho chính mình, nên làm hay không? Với phần tuổi của chúng

ta càng ngày càng lấn áp. Đêm qua tới đêm nay các bạn đã mất một ngày rồi, hẹn mãi trong tám tối. Tối giờ thien các bạn cũng hẹn nữa, nhiều khi hẹn với cả tôi nữa, tôi nay tôi sẽ ngời tới sáng nhưng mà được không? Cho nên các bạn phải nhớ, phải dòm lại các bạn, không nên hứa với bất cứ một ai nhưng mà dòm các bạn. Đêm nay tôi tu được chưa? Hỏi anh tu bao lâu? Tôi mới tu đêm qua là cũng đủ , đêm qua mà tôi tu được rồi thì bữa nay tôi mới sáng suốt! Chứ đừng nói là tôi tu bao nhiêu năm, và tôi lãnh một cái chức kê bằng vô cùng giá trị, nhưng mà cái chức đó không có giá trị, bất cứ cái chức gì phong tại thế gian đều là bỏ, không có giá trị! Nhưng mà tâm thức tiến hóa đi tới hư không đại định, bề trên mới chứng tâm. Đó là mình mới xác nhận rằng cái cơ tiến hóa tôi đã đạt và tôi đã tiến. Tôi phải chấp nhận tiến tới vô cùng, đó mới là giá trị. Chính mình xác nhận, mình tu, không có quảng cáo, không có buôn bán! Cho nên

tôi nói các bạn phải thực hành!

Mỗi mỗi chúng ta đều thực hành thì cái của cái cả
càn khôn vũ trụ này ăn không hết và không bao
giờ lâm vào cảnh thiếu thốn nữa. Biết phân đồng
cho chung và trong bình đẳng, trong nhịp thở của
Thượng Đế, hít vô và thở ra, mọi người đều sống
trong đồng đẳng tương giao. Chúng ta phải xóa bỏ
cái vách tường tự ái mà để tiến hóa tới sự hòa đồng,
thương yêu xây dựng! Mỗi người chúng ta đều là
một tâm linh tại thế, đã và đang học hỏi, đồng thức
đồng tiến, không nên trì trệ nữa, không nên làm cho
các bạn càng ngày càng tăm tối và không lối thoát!
Xung danh này kia kia nọ rớt cục rồi động loạn mà
thôi!

Hôm nay tôi nói có hơi nhiều, nhưng mà muốn phân tách trực tiếp trong tâm thức của các bạn, để cho các bạn hiểu các bạn nhiều hơn. Mỗi một đơn vị chúng ta có một cơ hội, có một cửa cái, có một cái bản thể sống trong cộng đồng Nhơn Sinh, chúng ta thấy rất vinh hạnh, nên chấp nhận học hỏi để tiến từ đơn vị một, thì nó sẽ thành tựu trong một khối qui mô, phát triển cho nhân loại ở tương lai! Tôi không biết nói gì hơn là sau bao nhiêu năm tu luyện của tôi để gạt hái trong sự thức tâm đến đâu thì tôi chỉ cống hiến đến đó, để cho các bạn càng ngày càng về với các bạn sớm hơn và trở về trong cái cung điện thanh nhàn bên trong của chính bạn, thì bạn mới thấy đáo được cái câu: Phật tức tâm! Kỳ thật chúng ta ở ngay trong trung tâm sinh lực cả càn khôn vũ trụ mà chỉ chúng ta chịu hưởng thụ thì cảnh đó không bao giờ có. Cho nên các bạn đừng dùng miệng niệm Phật la lô mà mất công, không tiến

được! Dùng ý niệm, niệm trung tim bộ đầu thì các bạn thấy rằng: tâm thức quảng đại của các bạn càng ngày càng nới rộng hòa đồng với cả càn khôn vũ trụ. Thì cái thức hồi sinh vô cùng nó trụ đánh, từ đó các bạn mới tiến tới vô cùng bên trên, mới thấy hào quang chư Phật chư Tiên là cái gì? Giá trị vô cùng là cái gì? Cho nên điển hóa văn chứ không phải văn hóa điển, tôi đã nói rồi, các bạn tu thiền đi rồi các bạn đọc kinh các bạn mới thấy rằng tác giả đã có điển giới tác ra kinh được, do cái môn thiền thành đạt mới viết rành mạch cho chúng sanh. Nhưng mà chúng sanh không chịu bước vào con đường điển, thì không bao giờ thấy giá trị của cuốn kinh! Đọc để học chữ mà thôi, đọc để hiểu một phần lý thuyết mà thôi. Chớ kỳ thật thanh tịnh mới hiểu tất cả. Cho nên tôi mong rằng mọi người nên thức tâm tự nghiên cứu và thấy rõ cái định luật Sanh Lão Bệnh Tử và Cửa Cải của Nhân sinh. Cửa cải và nhân sinh rõ rệt, tu tâm

hưởng lấy, thực hành để tiến tới vô cùng.

Thì tôi thấy rằng, chúng ta là con người, chúng ta là học viên của cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta mới thật sự đóng góp cho càn khôn vũ trụ.

Cảm ơn sự hiện diện và chung thiên của các bạn trong giây phút thiêng liêng này với tôi. Cảm ơn!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên